

Diktatura liberálních demokratů, toxického středu. Ivan Hoffman už vidí, kdo by se jí mohl postavit

- CZ24 News | 22. května 2023

ČESKO: Žijeme v diktatuře liberálních demokratů, kteří ve skutečnosti nejsou ani liberální, ani demokraté. Berou si, jako všichni diktátoři, do úst obranu hodnot a zajišťování pořádku. Politika ale spočívá ve stálém hledání svobody tam, kde panuje nesvoboda. Ivan Hoffman se proto zamýšlí, kdo by tuto diktaturu mohl vyzvat na souboj.

Je přirozené, že člověk touží po tom, co nemá, a běžně si příliš necení toho, co má. Dobrým příkladem je počasí. Když je dlouho sucho, nic pořádně neroste a z polí se prší, člověk poptává déšť. Radost z deště ale klesá, čím déle prší, a když už je všude bláto, člověk touží po suchu. Neuskutečnitelný lidský ideál by vypadal tak, že by bylo sucho a pršelo současně. Dohled nad počasím je ale v kompetenci přírody, která preferuje oscilaci mezi extrémy. A pokud příroda funguje, naše výhrady k počasí nejsou relevantní. V dlouhodobém horizontu počasí dává smysl, přestože jsme s ním průběžně notoricky nespokojeni.

Každá metafora kulhá, ale existuje jistá podobnost mezi tím, jak člověk vnímá počasí a jak se adaptuje na politické poměry. V socialistické diktatuře mu chybí svoboda, v liberální diktatuře spravedlnost. Ideál, kdy by v politice současně panovala svoboda i spravedlnost, se jeví jako ten suchý déšť anebo mokré sucho. A pokud bychom pokračovali v metafoře s přírodou, přemýšlejme, co plyne z faktu, že lidstvo absolvovalo na této planetě všemožné politické kotrmelce a stále zde je. Možná jsou naše výhrady k politice, jež osciluje mezi extrémy irelevantní. Co když v dlouhodobém horizontu politika dává smysl, přestože jsme s ní průběžně notoricky nespokojeni?

Má generace měla vzácnou příležitost zažít na vlastní kůži jak společnost, která preferovala spravedlnost, tak i společnost, která upřednostnila svobodu. Zažili jsme, že nesvobodná společnost nebyla úplně spravedlivá, stejně jako nespravedlivá společnost není zcela svobodná. Pokud ale přivřeme všechny oči, dospějeme k tomu, co píše religionista Jan Schneider, že si totiž umíme představit svobodnou společnost, která je nespravedlivá, ale neumíme si představit spravedlivou společnost, která by byla nesvobodná! Spravedlnost je nadřazený koncept, protože musí obsahovat svobodu, aniž by nutně platil opak.

Podstatou politiky, pokud ji nezúžíme na pouhou technologii moci, je hledání svobody tam, kde panuje nesvoboda a hledání spravedlnosti, kde vládne nespravedlnost. Kromě toho se ale společnost potácí i mezi demokracií a diktaturou. Diktatura má v soupeření s demokracií výhodu, neboť se může vymlouvat na obranu hodnot, zajišťování pořádku. Demokracii vždy provází spontaneita, respektive chaos. Demokracie je proces. V gesci diktatury se ovšem demokracie stává stavem, neživou substancí, a nakonec kladivem na čarodějnice. Proto diktatura v člověku křísí touhu po demokracii.

Nacházíme se v bodě, kdy diktatura liberálních demokratů (kteří ve skutečnosti nejsou ani liberální ani demokraté) brání nespravedlivost omezováním svobody. Takovýto politický terén je ideální živnou půdou pro konzervativní revoltu. Může jít o společnou revoltu konzervativní, ve smyslu původní, neliberální levice s původní, neliberální pravíci, neboť jejich společným protivníkem je toxický, progresivistický liberální střed.

Výsledkem takové revolty asi nebude ideální počasí. Co vyroste z pseudoliberálního kompostu na

smetišti dějin? Strážlivě vyhlížeje obnovou oscilaci mezi svobodou a spravedlivostí. Už aby to tu bylo, mimochodem.

[ZDROJ](#)